

IGNAS

Ignas niekaip negalėjo sulaukti, kada gi pagaliau baigsis pamoka. Mokytoja visada pasakoja įdomiai, o dabar jos žodžiai berniukui skambėjo tik kaip BLA BLA ir PAM PARAM.

Ir išmanioji lenta, kurioje kiti dvidešimt du vaikai tuo metu regėjo skaičius, Ignui atrodė kaip viešbučio langas su vaizdu į taip trokštamą Islandiją.

– Gražu, – išsišiepė užsisvajojęs berniukas.

– Patinka?

– Labai... – Ignas atsiduso. – Tokio grožio nesu matęs.

– Tai gal gali visiems pasakyti teisingą atsakymą?

– Islandija, – nė nesusimąstęs atšovė berniukas.

Aplink nuskardėjo juokas. Ignas nudžiugo, kad smagu ne tik jam. Kad taip ilgai laukta išvyka į tolimąjį ledą ir ugnies kraštą patinka ir jo...

– Klasės draugams? – pusbalsiu ištare Ignas.

Papurtęs galvą ėmė dairytis ir suprato esantis klasėje, o į jį atsisukę draugai nuoširdžiai kikenė.

– Ignai, tai koks atsakymas? – Mokytoja irgi sunkiai laikėsi neprajukus. – Jeigu jau taip gražu, kaip sakei, tai atsakymas yra...

Berniukas išraudo – ką tik susiprato, jog užsisvajojęs kažką vebleno apie Islandiją, o mokytoja pamanė, kad apie tuos daugybę skaičių lentoje.

– Devyniasdešimt trys ir keturios dešimtosios, – minutėlei užmetęs akį išmaniosios lentos pusėn išpyškino Ignas.

– Teisingai, – apsidžiaugė mokytoja.

– Kaip visada, – atskriejo komentaras iš kito suolo.

– Mokytoja, gal leiskit Ignui mus mokyti? – nusijuokė Povilas, prisiminęs, kad Ignui pakanka vos užmesti akį į daugybę skaičių su kableliais, sudėties, dalybos ir atimties veiksmiais, ir teisingas atsakymas jau čia!

Ignas plačiai nusišypsojo.

KAJUS

– Kaip tau pavydžiu, – nuoširdžiai džiaugėsi Kajus, pėdindamas namo su geriausiu draugu.

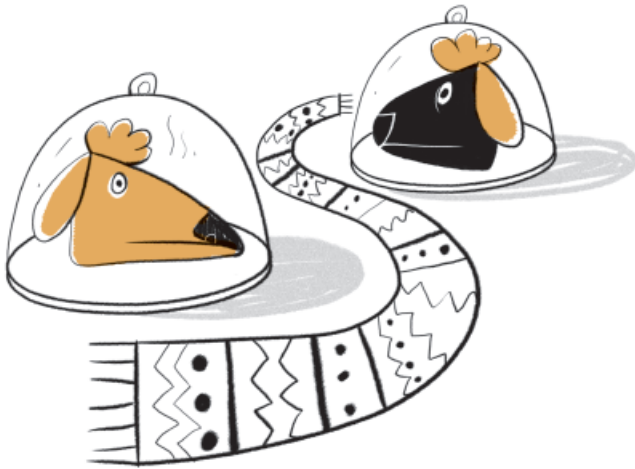
– Aha, – nusijuokė Ignas. – Ir aš sau pavydžiu!

– Parveši lauktuvių, ką?

– Tai aišku! – sušuko berniukas. – Porą rūkytų avies galvų, gal dar kokį...

– Ignai, nu aš rimtai, – pertraukė draugą Kajus.

– Aš irgi, – nusijuokė Ignas. Apie savo svajonių šalį jau seniai žinojo viską nuo A iki Ž. – Tai mėgstamiausias tradicinis islandų patiekalas!

Kajus išpūtė žandus, o tada suvaidino žiaukčiojantį. Jam buvo smagu turėti tokį draugą, su kuriuo galėjo ir kvailioti kaip dabar, ir pabūti rimtas, kai atsirasdavo reikalas.

– Gerai, gerai, gal rasiu ir ko kito, – juokdamasis iš bičiulio ėmė raminti Ignas. – Artėja žiema, tai koks islandiškas vilnonis šalikas bus kaip tik.

– Jau geriau, – sulinksėjo Kajus. – Ir dar kokį islandišką skanumyną, ane?

– Aha. Pūdyta ryklio mėsa ten laikoma didžiausiu skanumynu...

– Gerai, gerai, baik, kitaip susivemsiu! – ėmė purtytis Kajus. – Prie šaliko pakaks ir kokio pakabučio raktams su ugnikalniu...

Kurį laiką abu ėjo tylėdami – vienas užsisvajoję apie nepaprastą gimtadienio kelionę, kitas džiaugėsi pagaliau atėjusiu savaitgaliu: rytoj galės leisti laiką prie mainkrafto.

– Beje, – tarsi ką prisiminęs tarė Kajus, kai bičiuliai priėjo naujos statybos daugiabučių kiemą. – Gimtadienio dovaną gausi grįžęs.

Ignas apsidžiaugė, nes Kajaus dovanos visada būna pačios netikėčiausios, iš jo gali laukti bet ko! Tarkim, prieš keletą metų jis dovanavo Ignui didžiulį senbernarą, paimtą iš šunų prieglaudos. Igno tėvai pradžioje nenorėjo priimti tokio milžino, bet netrukus rado kompromisą – šuo bus tik jo rūpestis. Ignas, žinoma, sutiko.

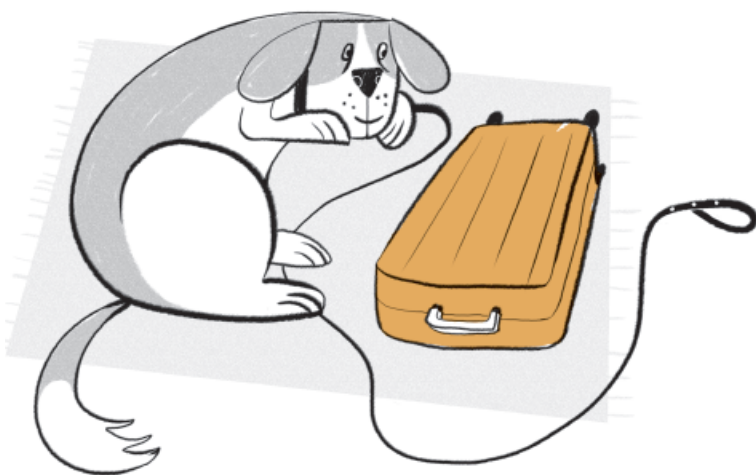
– Tik nepamiršk pavedžioti ir pašerti Toro, – priminė Ignas Kajui. Savo senbernarą jis pavadino islandišku griaustinio ir audros dievo vardu. Jis saugo žmones nuo visokiausių pabaisų.

– Okei, – Kajus pačiupo iš Igno raktą. – Geros kelionės!

– Susitiksim po savaitės!

Berniukai vienas kitam davė penkis, tada nesmarkiai sumušė batais ir nupėdino į skirtingose kiemo pusėse stovinčius daugiabučius.

TORAS

Prie Igno lovos gulėjo iš vakaro sukrautas lagaminas. O šalia jo – didžiulis gauruotas kilimas – Toras, išsitiesęs ant grindų. Šuo namie pastebėjo ir daugiau lagaminų ir iškart suprato: kurį laiką vėl teks būti be šeimininkų.

Išgirdęs durų skambutį šuo nerangiai atsistojo.

– Aš jau namie! – sušuko kaip visada grįžęs iš mokyklos Ignas.

Atpažinęs šeimininko balsą Toras prisiartinęs palaižė Ignui rankas įnirtingai vizgindamas galinga uodega, ja būtų galėjęs šluote nušluoti bet kokią kelyje pasitaikiusią kliūtį.

– Geras Toras. Oi, koks geras, – glostydamas keturkojui paausius kalbėjo Ignas, o senbernaras norėjo, kad šis malonumas niekada nesibaigtų. – Einam į lauką? Nori?

Išgirdęs minint lauką, Toras tuoj prilapnojo prie durų ir ėmė baksnoti jas nosimi, skubindamas Igną.

– Eikš eikš, kai ką pamiršai.

Ignas čiupo nuo koridoriaus spintelės pavadėlį ir jo sagtis tuoj klaktelėjo šuniui prie kaklo.

– Mama, tėti, – sušuko Ignas. – Einu, išvesiu Torą, aš greit!

Toras jau buvo dviem letenom laiptinėje, bet pavadėlis jį sulaikė.

– Ignai... – Tėtis išlindo iš savo kambario nustebeš – tarsis Igno dabar čia nė neturėtų būti. – Ignai, aš... Padėsi nunešti lagaminus į mašiną?

Šuo įžengė atgal į nedidelį koridoriuką ir taikiai prisėdo.

– Šeši lagaminai? Ir dar maišai? – Toro šeimininkas nusijuokė. – Tėti, ar mes į Islandiją išsikraustom visam laikui?

Bet atsakymo neišgirdo.

– Pavargo, – burbtelėjo Ignas sau po nosimi. – Turbūt prieš kelionę turėjo sutvarkyti krūvą reikalų.

Jis paėmė vieną nedidelį lagaminą. Kita ranka turės laikyti pavadėlį su visu šimtą kilogramų sveriančiu Toru.

– O kur mama? – paklausė jau leisdamasis laiptais su tėčiu, Torui tapnojančiam iš paskos.

Bet tėtis atsakė ne iš karto. Toras kaipmat pagavo, kad suaugėlis kažkaip keistai sutrikęs.

